

Lê Nguyễn Hiệp

Mối Tình Cầm

Hồi còn nhỏ lúc tôi chừng 12 tuổi đầu, tuổi bắt đầu có những thay đổi sinh lý, giọng nói thay đổi ồ ồ thấy rõ, những mụn bọc trứng cá bắt đầu mọc tràn trên mặt để lại vài vết sẹo nhỏ chứng tích không thể chối cãi của tuổi dậy thì. Hồi đó tôi có thương một thiếu nữ hơn tôi ba tuổi, thằng nhỏ này coi bộ mơ mộng hơi sớm đó nghe. Tôi làm đủ cách để cho nàng chú ý đến tôi, nhưng càng làm bộ làm tịch nàng càng coi tôi như thằng em trong nhà. Nàng càng xa lánh, như sức hút nam châm tôi càng bị dờ dẩn mê mẩn cả tâm hồn.

Trong dịp đi chơi nhóm vừa con trai con gái cả thấy hơn hai chục mạng tuổi từ 10 đến 16, tôi tuổi 12 cũng thuộc loại em út trẻ trong đám, các chị khen em bé trai ngoan hiền . Giời ạ, em trai sắp sửa mọc râu rồi các chị. Cả nhóm được đi Đà Lạt do cha xứ tổ chức, thích nhé vì nhà tôi nghèo vừa đủ ăn nên bố mẹ tôi đâu có dư tiền cho anh em chúng tôi đi chơi, nghe nói được đi chơi Đà Lạt không tốn tiền bố mẹ tôi cũng vui. Con đường đi lên Đà Lạt thật là xa lắc lơ so với tuổi thơ hồi đó, qua Thủ Đức vượt Biên Hòa con đường không thấy gì khác lạ vì đã quá quen thuộc. Tới được Bờ Lao thì đã quá trưa, nhưng mới được nửa đường, mãi đến tối chúng tôi mới đặt chân đến thị xã sau khi đã qua những khúc đường đèo vòng vèo nguy hiểm, dưới kia là vực tôi chỉ sợ bác tài ngủ gục thì chết cả đám. Lên xứ cao nguyên lạnh công

so với Sài Gòn nóng nực, tôi không biết nên chỉ mang trần sì chiếc áo học trò mỏng manh. Đã vậy để cho người chị gái 15 tuổi mà tôi thương thầm để ý, ngay buổi sáng sớm tinh sương mới 7 giờ sáng, sương mù còn dày đặc, xứ sương mù có khác, tôi cởi trần tròng trọc chỉ còn độc chiếc quần xà lỏn, tự tra tấn mình bằng những gáo nước lạnh buốt xương tủy xối lên ào ào trên tấm thân gầy gò trơ cả xương sườn đếm thấy rõ. Nghĩ mà tội nghiệp tôi hồi đó chịu lạnh thấu xương chỉ có một mục đích là mong nàng để ý và thương mình lại chẳng. Thấy nàng cười chỉ trở tôi lại càng xối nước dữ dội cho đến khi lạnh cóng cả người tôi mới thôi. Về Sài Gòn lại tôi bị cảm lạnh ho sù sù khiến mẹ tôi lo lắng vô cùng. Trong suốt hai ngày chúng tôi mặc sức rong chơi, đi leo đồi núi sau nhà thờ, rồi thăm hồ Than Thở. Bận về chúng tôi có ghé qua thác Cam Ly thăm thác nước chảy một kỳ quan của thiên nhiên mà lần đầu tiên tôi được thấy. Trong khung cảnh hữu tình tôi đắm ra mơ mộng, ước gì tôi được chạm vào bàn tay nàng thì trời ơi, mới nghĩ đến đây mà người tôi đã rung lên từng đợt không thể nào kèm chế nổi. Suốt quãng đường về trên xe đò, nơi những chỗ dừng chân nghỉ ngơi tôi thỉnh thoảng nhìn trộm nàng, đây là những giây phút cuối cùng tôi còn được tha hồ nhìn ngắm, còn được kề cận bên nàng dù khoảng cách có hơi cách xa. Tôi tham lam ngắm nhìn chỉ sợ thời gian bay vụt đi. Con đường về Sài Gòn sao tôi thấy ngắn và nhanh chi lạ.

Đó là chuyến đi chơi miền cao nguyên tôi xin kể tiếp chuyến đi chơi miền tây. Cha xứ nhà thờ nơi tôi trú ngụ thường ngài vài năm lại đi nghỉ hè, hay dắt nhóm chúng tôi đi theo. Kỳ này chúng tôi đến xứ đạo miền tây cách Sài Gòn khoảng 3 tiếng đồng hồ xe hơi. Ngồi trên xe đò nhìn hai bên đường là những ruộng lúa thẳng cánh cò bay, những hạt lúa chín trĩu thành những tấm thảm vàng chạy dài hun hút, xe chạy một lúc vượt qua con kênh nhỏ rồi rẽ vào con đường đất chạy thẳng vào bãi đất rộng. Nhà thờ ở miền quê nên

cũng rất khiêm nhường nói đúng hơn đó là một tu viện. Nhà thờ tọa lạc trên mảnh đất rộng bao la bát ngát với đủ mọi loại trái cây, quýt, cam, mít, vú sữa, soài, trứng cá, ổi, me, khế, v.v..., có thể nói các loại trái cây miền nam đều có mặt ở đây hết. Cũng vì thế mà mới có chuyện nói, nàng đòi ăn trái me hỏi có ai dám leo lên cây me để hái trái me không, nhìn ngó đám con trai không có ai tỏ vẻ muốn làm cả, tôi bèn tình nguyện leo lên cây hái me cho nàng chỉ để mong được nàng chú ý. Tôi đã hái được nửa chừng định với tay qua bên cành khác để hái thì chúa mẹ ôi tôi nhìn thấy một con rắn xanh biếc đang thò cái lưỡi nhỏ nhọn định tấp vào tay, tôi chỉ kịp hét lên một tiếng "rắn" rồi tụt xuống nhanh như chớp bắt kẻ cành cây nhọn làm suốt hết mình mảy, kể ra khinh công chú nhỏ cũng không đến nỗi tệ hại lắm nhất là trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh này.

- R..ấ..n.., rắn. Tôi hét không ra hơi mặt mày xanh lét.

Thế là cả bọn ù té chạy. Mình mảy tôi xây sứt mà chẳng hề được nàng hỏi thăm lấy một câu. Lòng buồn vô hạn, tôi ám ức cả buổi chẳng thiết nói chuyện nữa. Nói thì nói vậy về đến nhà, được hơn tuần sau tôi đã quên hết mọi chuyện xảy ra trước đó, quả là tuổi trẻ dễ quên và tha thứ, hàng tuần vẫn sinh hoạt nhóm trong nhà xứ, tôi còn gặp nàng, vẫn còn tìm đủ cách khác nhau để cho nàng chú ý. Trong những buổi tập hát tôi cố gắng mang giọng "teno" the thé cao vút trời xanh để gọi đến nàng, tiếng hát khó chịu như hét vào lỗ tai nàng vì tôi thấy nàng nhăn mặt bịt lỗ tai, ấy vậy mà tôi cứ tưởng nàng vẫy tay ủng hộ tôi khiến tôi càng phùng mang ra hát đến khô cả cổ họng (khát nước thấy mẹ).

Mỗi tình vô vọng, sau này nàng thi đậu xong tú tài phần nhất thì tôi mới chấp chững bước vào đệ tứ (thôi cha đệ tứ mà biết yêu con mẹ gì chứ), nàng đi lấy chồng để lại trong tôi nỗi buồn day dứt khôn nguôi. Oái ăm quá mỗi tình cam.

Bằng đi một thời gian dài trở lại thăm quê hương nói đúng hơn là thăm mẹ già, tình cờ gặp lại nàng trong hoàn cảnh hết sức ngỡ ngàng. Hôm đó anh thứ tôi rủ đi ăn sáng ở một tiệm ăn sáng nổi tiếng về món trứng ốp-la, tôi cũng thật vô tình nói đi thì đi. Vừa ngồi vào bàn có tiếng nói trong trẻo cất lên.

- Thưa chú dùng chi ạ.

- Cho chú ly cà phê đen, hai trứng ốp la và một ổ bánh mì.

Tôi ngẩng đầu lên ngó và cảm thấy bủn rủn cả tay chân vì nàng của tôi 15 tuổi thời xa xưa đang hiện ra trước mắt. Lúng túng chưa kịp định hồn vì đang còn trong mơ, thì nghe một tiếng nói khàn khàn cất lên, có món cháo lòng quý khách có muốn thưởng thức không. Tôi ngoái đầu nhìn vào trong quầy, cả một khung trời sụp đổ, thần tượng tôi say mê một giờ đã biến thành một người đàn bà trung niên, da đã nhăn và tướng đi lụm khụm bởi vì những ngày tháng vất vả làm lụng nuôi chồng con, hết rồi còn đâu người thiếu nữ 15 tuổi đã một thời làm tôi mê mẩn. Tôi vội vàng trốn chạy khỏi nơi chốn một thời để nhớ, dĩ vãng đẹp xa xưa, tôi muốn giữ lại trong lòng những kỷ niệm đẹp. Mỗi tình cảm chỉ đẹp khi còn dang dở, trời đã oái oăm để cho tôi gặp lại người xưa làm chi khiến cho tan đi giấc mộng đẹp.

40 năm trời dài đằng đẵng, người trong mộng vẫn thỉnh thoảng hiện về lãng vãng trong trí tôi. Làm thế nào để giết chết người trong mộng. Đôi khi trong một bất chợt nào đó tôi ngồi bất động mắt nhắm nghiền để cho dĩ vãng chảy trôi theo dòng nhạc:

“Làm sao giết được người trong mộng để trả thù duyên kiếp lỡ làng. Giết người đi, giết người trong mộng đã hiện về...”.

Buồn!!!

Lê Nguyễn Hiệp

10-2003

Nguồn: dacTrung.com
Được bạn: mickey đưa lên
vào ngày: 9 tháng 4 năm 2004